

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Трестового фонду з прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Переклад не є обов'язковим для Суду. Для додаткової інформації дивіться повний текст копірайту наприкінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

***K.U. v. Finland* – заява №2872/02**

Рішення від 2.12.2008 [Секція IV]

Стаття 8

Пункт 1 статті 8

Повага до приватного життя

Нездатність змусити постачальника послуг ідентифікувати особу, що розшукувалася за розміщення непристойного оголошення про неповнолітню особу на інтернет-сайті знайомств: *порушення*

Факти: У 1999 році невідома особа розмістила оголошення сексуального характеру на інтернет-сайті знайомств від імені заявника, якому було дванадцять років, без його відома. В оголошенні містилися деталі про вік заявника, рік народження та фізичні характеристики, а також зазначалося, що він шукав інтимних стосунків з чоловіком. Оголошення також містило лінк на його веб-сторінку, де можна було знайти його фото та телефонний номер. Заявник дізнався про оголошення, коли він отримав електронне повідомлення від чоловіка, який запропонував йому зустрітися. Було подано скаргу до поліції, але постачальник послуг відмовився ідентифікувати особу, яка розмістила оголошення, оскільки він вважав себе зв'язаним правилами щодо конфіденційності. У подальшому районний суд відмовив у задоволенні прохання поліції відповідно до Закону про кримінальні розслідування видати наказ, який зобов'язав би постачальника послуг розкрити особу того, хто розмістив оголошення, вирішивши, що у справах про менш тяжкі злочини, як наклеп, не було чітких законодавчих положень, які можна було б використати з тим, щоб змусити постачальника послуг не зважати на професійну таємницю та розкрити таку інформацію. Апеляційний суд підтримав це рішення, а Верховний суд відмовився надати дозвіл на апеляцію.

Право: Хоча за національним законодавством справа заявника розглядалася як така, що стосувалася наклепу, Суд вирішив зробити наголос на наслідках для приватного життя заявника з огляду на потенційну загрозу для його фізичного та душевного добробуту та його вразливий вік. Розміщення інтернет-оголошення про заявника становило кримінальне діяння, що призвело до того, що неповнолітній став об'єктом уваги педофілів. Такі дії вимагали реагування засобами кримінального права і необхідно було забезпечити дієве стримування шляхом адекватного розслідування та

кримінального переслідування. Діти та інші вразливі особи мали право на захист з боку держави від такого серйозного втручання в їхнє приватне життя. Можливість отримання відшкодування від третьої сторони, у цьому випадку від постачальника послуг, не було достатнім засобом юридичного захисту. Що було необхідним, так це наявність засобів, які б дозволили ідентифікувати дійсного порушника – у цьому випадку особу, яка розмістила оголошення, – та притягти її до відповідальності, і щоб потерпілий міг отримати фінансову компенсацію саме від нього. Уряд не міг стверджувати, що він не мав можливості створити систему для захисту дітей від атак з боку педофілів через інтернет, оскільки поширена проблема сексуального насильства над дітьми та загроза використання інтернету у злочинних цілях були добре відомі у час, коли стався цей інцидент. Хоча свобода вираження поглядів та конфіденційність комунікацій були важливими аспектами і користувачі телекомунікацій та інтернет-послуг повинні були мати гарантію того, що їхнє власне право на приватність та свободу вираження поглядів буде додержано, така гарантія не могла бути абсолютною і повинна була інколи поступатися іншим правомірним вимогам, таким як запобігання заворушенням чи злочинам або захист прав і свобод інших осіб. Тому законодавчий орган повинен був створити законодавчу основу для узгодження таких конкуруючих інтересів. Хоча така основа була в подальшому створена у вигляді Закону про здійснення свободи вираження поглядів у засобах масової інформації, вона не існувала у період часу, про який йдеться у справі. Відповідно, держава не змогла захистити право заявника на повагу до його приватного життя, надавши перевагу вимогам конфіденційності над його фізичним та душевним добробутом.

Висновок: порушення (одноголосно).

Стаття 41 – 3 000 євро в частині моральної шкоди.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Цей стислий виклад рішення, підготовлений секретаріатом, не є обов'язковим для Суду.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Трастового фонду з прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Переклад не є обов'язковим для Суду, також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Він може бути завантажений з бази даних рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) чи будь-якої іншої бази даних, з якою Суд поділився цим перекладом. Переклад може бути відтворено у некомерційних цілях за умови цитування в повному обсязі назви справи, а також зазначення наведеного вище копірайту та згадки про Трастовий фонд з прав людини. Якщо планується використати будь-яку частину цього перекладу в комерційних цілях, прохання звернутися за адресою publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights

Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.